

Fortsettelse fra nr. 4 - 1971:

UFO-SAKENS PSYKOLOGISKE OG RELIGIØSE ASPEKTER

....Dette ville bety en dematerialisering sett med den alminnelige rum/tids-oppfattelse, og ved reisens slutning ville det komme tilsyne igjen som en materialisasjon. Et slikt fartøy ville også være i stand til å reise med normal rum/tids-oppfattelse ved alminnelige interplanetariske reiser. Observerede UFO-fenomener følger nettopp dette mønster.

Da ESP fenomenet fordret gjenvei utover den normale ramme for oppfattelse av rummet og tiden, seg det ut, som det å gå fra en rumtid til en annen, fordrer kontrollert ESP. Det ville også medføre en tidskontroll på måter, som vi ikke kan forstå. J. Dunne definerer det i sitt tidsskrift om forutviten i boken "Eksperimenter med tiden" på den måte, at det skjer, når den menneskelige hjerne under søvnen overskrider i går, i dag og i morgens vilkårlige linjer, og han setter den teori opp, at tiden er et produkt av hjernen. Den alminnelige oppfattelse av tiden er, at den er linjeformet, gående fra fortiden til fremtiden, uendelig til begge sider, men kunne den ikke likeså godt være sirkulær?

Denne teori er forenelig i sammenligning med de okkulte og psykiske fenomener, da vesener utenfor Jorden, som har løst dette rum/tids-problem på denne måte, uten tvil kunne frembringe ESP eller psykiske reaksjoner hos enhver observatør.

En ikkejordisk rases utforsken av det inter- eller ekstragalaktiske rum vil for oss ganske sikkert ta seg ut som magi, da vi er fullstendig ute av stand til å gjøre det samme med vår nåværende vitenskapelige standard.

De okkulte studerende tror, at vi en skjønn dag vil være i stand til å bruke ESP, og er av den mening, at det er menneskets neste skritt fremover i evolusjonsprosessen. Vi er i besittelse av midler til å bruke ESP, og de fastholder, at det bare er et spørsmål om trening, før vi kan innta vår plass side om side med vår meget sky og flyktige besøkende.

PANORAMA, nr. 4, aug. 1970 ov/M, Rasmussen.
UFO-ASPEKT, FUFOS, nr. 6, desember 1971.

o o o o o O O O O O o o o o o

DET MAKTFULLE HÅP - !

Håpet med den skjulte kraft er ikke en overfladisk sinnsstemning, det er en permanent sinnstilstand utsprunget av en særlig livsholdning.

Den, som ikke tør håpe av angst for å bli skuffet, han blir et lett offer for fortvilelse, mens den som tør håpe - slett ikke kan la være - også hvor det - tilsynelatende - er stikk imot all fornuft; han oppsamler i sitt sinn en kraft, som - selv om det han håpet ikke gikk i oppfyllelse - vil verne han imot fortvilelse. Han blir ikke slått ut, men fylles av mild resignasjon - som hurtigt vil avføde nye håp.

Han vet, at om en dør blir smekket i, vil en annen åpne seg. Og at hver ting som blir tatt fra ham, vil bli erstattet av noe, som er bedre for ham.

For - livet forringer ikke seg selv. Det beriker se uavlateligt,

Hvis det ikke var således, ville mennesket aldri ha løftet seg opp av dyreriket, dyrene aldri ha hevet seg over plantene, og plantene aldri over mineralene.

Og mennesket ville aldri ha forvandlet seg fra et usivilisert jungel-vesen til et menneske som kan huse edle følelser - med tanke og fornuft. Med vilje og evne til å erkjenne seg selv som et ansvarsbevisst ledd i den store livskjede.

Det maktfulle håp bærer oppe, - oppdriften er så stor, at selv den største skuffelse ikke kan dra mennesket til bunnen.

Hvor den fortvilende tappes for all kraft og handledyktighet, som oppsamler den håpende livets egne krefter. Og om håpet brister - frigives disse og gjør motgang lettere å bære.

Håpet er uttrykk for en positiv livsholdning, som motløshet er uttrykk for det motsatte. Ingen er motløs av naturen. Frykt og motløshet er noe tillært og kunstigt, som vi hurtigst muligst bør befri oss for.

Vår sanne natur er modig og fryktløs, men på overflaten kruses sinnets bølger av mistro og frykt. Og så lenge vi passivt lar dette skje, må vi unnvære det maktfulle håp - og finne oss i å stagnere i vår egen livsløgn.

Noen mener, at hvis man nå er et redd og fryktsomt menneske, så kan man ikke plutselig forandre seg og bli det motsatte.

Naturligvis kan man det.

Hvis forandring ikke var mulig, da var det ingen utvikling - idet utvikling jo nettopp er forandring.

Og igjen: - hvis forandring ikke kunn forekomme, da var vi aldri blitt mennesker. Og hvis ikke vi stadig kunne forandre oss - måtte vi stå stille på dette punkt i all evighet.

Men - som mennesker må vi selv gjøre en innsats for å endre vårt livssyn.

Hvis synet er dårligt, er det naturligt å anskaffeet par bedre briller. Og like så naturligt må det være, at om vi finner livet er dårligt - så må vi finne en annen måte å anskue det på, - for en ting er sikkert - det er ikke livet som er galt, men vårt eget syn på det. - All angst og frykt - hvorhen vi enn retter det - er et uttrykk for, at vi er redde for livet. Og er vi redde for det, må det være fordi vi finner grunn dertil, redde for at det kan skade eller ødelegge oss.

Men den håpende livsholdning utspringer av en klippefast tro på, at livet i seg selv er godt - - og derfor aldri vil kunne skade oss. At alt hva som skjer tjener til utvikling og uanstendig åndelig berikelse. At allting virker etter den store, skjulte plan - og hviler trygt og sikkert i de beste av alle hender.

Inger Schjøtt (NYT, marts 1971)

Det skader ikke synet, å se tingene fra den lyse side.

FAKTA?: Bulletin for kosmisk filosofi, UFO, fysiske og psykiske fenomen og uvanlige hendelser.

Kommer ut med 6 nr. i året og drives uprofitabelt. Pris pr. år (abonnement) kr. 20,00. Postgirokonto 32 17 52.

Ansvarlig redaktør: Asle Overholdt. (Adr. til FAKTA?, se 1, side)

Fortsettelse fra nr. 4/71: VENUSMENNESKENE VANDRER PÅ VÅRE GATER

Senere ga han meg navn, adresser og telefonnummer til over et dusin personer i søndre California-området. Disse personer, forsikret han, hadde vært i kontakt på forskjellige måter med rumbesøkende, mens andre hjalp til med å trenge gjennom det forunderlige puslespillet med de flyvende tallerkener. Han sa at tallrike kontakter har funnet sted mellom venusianere og jordboere gjennom amatør-radioer og meddelser ved bankinger. (Han ga opp navn og adresser.) Andre kontakter, forklarte han, har forekommet gjennom sensitive medier, gjennom clairvoyance og clairauidience. Han oppga også navn på personer som hadde møtt, og talt med utenomjordiske vesener,

Da jeg spurte ham hvorfor det var nødvendig med all denne hemmelighet og mystikk omkring kontaktene, svarte han: "På nåværende tidspunkt er det den eneste mulige måten. Vi er også i stor utstrekning dirigerte av de eteriske - de store personlighetene - som kontaktet Orfeo. Jordens folk er bedrøvelig emosjonelt umodne og deres fengselsliknende tre-dimensjonale verden er overveiende falsk, sammenliknet med virkeligheten. Menneskenes sjeler er krystalliserte i villfarelser og fylt med sterke fordommer.

På deres jord er blott farven på ens hud, en lett forskjell i religiøs tro, folk som for det meste tilhører forskjellige raser eller land, ja, faktisk de mest trivielle avvikelser, det som påskynder dyriske kriger, avskyelige brutaliteter og blodige slaktinger av millioner av mennesker.

Kan du så virkelig bli overrasket når jeg forteller deg at vesenene på visse andre verdener seg på jordmenneskene som folkene her skulle se på en hule med ormer, som stinger hverandre til døde. Mange av disse ting gjøres med ord, antydninger, diskrimineringer, intoleranse og en mengde andre dødelige psykiske våpen. Allikevel så begjærer menneskene i dag egenrådigt at disse eteriske vesener skal lande sine rumskip på noen av deres flyplasser. Men som barn må dere lære dere, langsomt og med lidelse. Til sist skal dog alle gjenoppnå sine forlorede arvedeler. I mellomtiden vil vi hjelpe, så langt vi er tillatt å gjøre.

Jeg sukket, bøyde mitt hode og sa langsomt: "Det du sier er sannelig altfor sant, men tro meg, menneskenes lodd er ikke så lett. Fengslet som vi er i villfarelser, regjerte eller ledet av våre dyriske følelser og sinnsbevegelser, levende i uvisshet, usikkerhet og utrygghet, med død og foruldnning som våre sluttlige materielle beseirende. Det er virkelig vanskelig å heve seg over det dyriske menneske, og oppnå overbevisningen om den åndelige virkelighet."

Han nikket med hodet og svarte med en dyp sympatisk røst: "Ja, vi forstår. Jorden, planeten av sorger og bedrøvelser, er en av de hardeste og vanskeligste veiene for utviklingen i hele kosmos, og om det til og med skulle bli ennå mer splid, må menneskeheten arbeide ut sin egen redning. Dette er loven."

Det oppsto en pause hvorunder jeg funderte over hans ord. Han skiftet så med ett emne og fortsatte: "Etter at jeg har forlatt deg kommer du kanskje til å tvile på mye av det som har gått for seg mellom oss. Derfor ønsker jeg at du kontakter de personer som jeg har gitt deg navn og adresse til. Jeg ønsker spesielt at du kommer i kontakt med en avisreporter hos den store daglige Los Angeles-avisen." (Han ga meg navnet på avisen og på reporteren, samt to telefonnr. som han kunne treffes på. Men avisreporteren har siden bedt meg ikke å publisere hverken avisens - eller hans navn, så derfor kaller jeg ham her for Max Morton og avisens navn Los Angeles World.) Han fortsatte: "Denne reporteren, Max Morton, har vært i kontakt med to venusmennesker, og fra et jordisk standpunkt er en kontakt med ham høyst betydningsfullt."

"Men jeg forstår ikke riktig", innvendte jeg. "Hvorfor har ikke avisen publisert Mortons historier? jeg er sikker på at de med store hovedrubrikker skulle gå rundt hele verden." Bill lo og sa: "Reporteren og hans medarbeidere er ennå ikke klar over hvorvidt, eller ikke, det hele var en stort opplagt spøk av et eller annet slag. De har faktisk bevis på noe høyst ekstraordinært i en metallplate, men de er ennå tvilsomme fordi ideen om rumbesøkende er et ganske ømtålelig emne akkurat nå." Jeg lovte å telegrafere til Max Morton den følgende dag.

Omkring kl. 10,30 om kvelden kjørte jeg "Bill" til bussholdeplassen og så til at han kom med den rette Los Angeles-bussen. Han sa at han skulle reise til Norden neste dag, men lovte å besøke meg igjen, når historien om Angeluccis opplevelser var publisert på trykk.

Litt senere kontaktet jeg Max Morton ved Los Angeles World, etter som jeg var ivrig etter å høre hva han hadde å si om de to venus-menneskene. Her følger nå kortfattet den fantastiske men sanne historien som han ga meg.

I februar 1953 kom en fremmed mannsperson inn på vår avisredaksjon. Han var kledd i en tweed dress. Til introduksjon sa han at han var fra planeten Venus, og at han ønsket å treffe sjefsredaktøren. Ved skranken trodde man naturligvis det var et narrespill, men ringte opp sjefsredaktøren med ordene: "En mann har nettopp kommet inn fra planeten Venus, og vil gjerne treffe Dem."

"Å, ja", ytret redaktøren. "Jeg er opptatt. La Max Morton tale med ham. Han er interessert i originale mennesker." Originalen ble så vist inn i presserummet til Morton. Jeg ba Morton å beskrive mannens utseende for meg, og den nøyaktige skildringen han ga stemte i hver detalj med den mystiske "Bill" som hadde besøkt meg. Mas sa at mannen hadde sett på ham med et alvorligt ansikt og påsto rett på sak at han kom fra planeten Venus. Men, som en mer eller mindre hardkokt reporter, var Max familiær med "skrullinger", og ble derfor ikke så overrasket. Han hadde ofte møtt sanner som "Napoleon", "Peter den Store" etc. og tok det derfor ganske roligt.

Imens strøk venusianeren med sin tommelnegl helt lett over Mortons skrivebord. Max ble mektig overrasket da han så hvor den glasserte hårde overflaten ble skåret i en dybde av en halv tomme. Han begynte da å forundre seg og forsøkte seg å gjøre bedriften etter. Men, som han sa, han kunne ikke gjøre den minste ripe i bordoverflaten. Dette forundret ham mer, men han tenkte at dette bare var et trick, som tullingen hadde lært seg.

Litt forlegent fortsatte mannen å snakke om seg selv. Helt kortfattet var hans historie den, at han og en kompanjong hadde kommet til denne planet i en flyvende tallerken. De hadde landet og gjemt sin farkost i en ørken nær Barstow i California. I Barstow lykktes de i å få tak i noen gamle klær, og deretter fikk de "lift" til Los Angeles.

Max var fremdeles sikker på at det hele var skjemt, beregnet på ham, så han spurte skjemtstomt hvordan de hadde lært seg vårt språk. Venusianeren svarte at innbyggerne på hans planet kunne ta inn våre radio- og TV-utsendinger, og på denne måten kunne de lett lære seg vårt språk og sedvaner. Han sa at han og hans kompanjong spesielt hadde kommet hertil for å studere jordboerne på nært hold, for å få en bedre forståelse av våre tankeprosesser og vårt intellekt.

Avismannen trodde ennå at han var utsatt for en forrykt skrue, men tross det syntes han det hele var kuriøst. Da han selv måtte bryte opp for et oppdrag på rådhuset, ble de enige om at venusianeren og hans kompanjong skulle komme tilbake dagen etter. Da mannen ankom følgende ettermiddag hadde han kompanjongen sin med seg, og Max sa at den andre så helt og holdent ut som en identisk tvilling til den første.

I mellomtiden hadde Max anskaffet seg en tung plate av massivt stål i hardeste legering. Han foreslo for venusianeren at han skulle forsøke å merke platen som han hadde gjort med bordoverflaten. Uten noen anstrengelse førte mannen tommelet lett over stålet. Stum av overraskelse fikk Max se at metallet ble uthulet i en halv toms dybde i et strekk over hele overflaten. Max begynte å kjenne seg en smule sjenert, men var ennå ikke overbevist om at mannen var en venusianer.

Begge to holdt fast ved sin historie. De ba Max å hjelpe dem med å få et arbeid i Los Angeles. De sa at de var uten penger, og hadde funnet ut at det var vanskelig å reise rundt her uten. Max lovet skeptisk å se hva han kunne gjøre. Gjennom en venn på avisens etterforskningsavdeling, ble det mulig å skaffe den første av dem arbeid på denne avdeling. Men mannen måtte love å hemmeligholde sin identitet. Det fantes således bare tre personer innen avisbedriften som viste hvem venusmannen var eller påsto seg å være. Mannen arbeidet i flere uker i avdelingen for bortkomne personer, og han slo alle sine forskningsmedarbeidere med undring over sine ufattelige evner. Max forklarte at venusianeren kunne lokalisere bortkomne personer innen en time i slike tilfeller hvor andre undersøkere mislyktes i månedsvis.

Faktum var at Max begynte å fundere over om venusianeren virkelig hadde fortalt ham sannheten. For det var uten tvil klart for alle at mannen var i besittelse av utrolige ekstra oppfattelsesevner. Max snakket med ham og ba om tillatelse til å få skrive en artikkel om ham i et tidsskrift. Men venusmannen avviste dette bestemt. Han sa at hverken han eller hans kompanjong ønsket noen publisitet under noen tilfelle, for det kunne forhindre deres virkelige formål med besøket her.

Max begynte allikevel å arbeide på en artikkel om dem. Men før den var ferdig så forsvant helt plutselig venusianeren og hans kompanjong. Det har ikke vært mulig for våre etterforskere å finne det minste spor av dem siden. Max sa at han hadde gitt F.B.I. (etterretningsvesenet) fullstendig rapport om saken sammen med en analysedeklarasjon over den uthulte stålplaten. Analyserapporten som ble foretatt av en av de fremste laboratoriene i Los Angeles, sa at det var nødvendig med et trykk av minst 375 kg for å bevirke den uthulte ripen i stålstykket. Dessuten ville et slikt trykk, utført med hittil ukjente krefter, søndersplintre stålplaten før det ville blitt noe merke i den. Analysen viste ennå en overraskelse. I RIPEN BLE DET OPPDAGET OVER ET DUSIN ELEMENT; SOM IKKE FANTES I RESTEN AV STÅLPLATEN.

Max sa at han nå var overbevist om at de to fremmede menneskene virkelig var fra planten Venus. Han forklarte at ingen av dem syntes å ha noen jordiske kunnskaper, utenom hva de hadde nappet opp fra våre radio- og TV-sendinger. Han fortalte meg at hans artikkel om de to venusianerne skulle komme ut i en av de fremste nasjonale tidsskriftene. Han ba meg i mellomtiden ikke oppgi eller publisere hans eller avisens navn hvor han var ansatt. Forøvrig ga han meg full frihet til å skrive ned beretningen hans. (Jeg har oppgitt det virkelige navnet til Max Morton og hans Los Angeles-avis, til redaktøren av dette tidsskriftet, som selv har undersøkt det hele.)

Etter min samtale med Max så fantes det ikke lenger noen tvil hos meg at denne "Bill", min fremmede besøkende, også var venusmann. Han hadde antydnet at han var fra en annen planet, men sa aldri fra hvilken. Men han oppga også at han ikke tilhørte de store eteriske vesenenes orden eller de, som hadde kontaktet Orfeo. Men den fysiske beskrivelsen av de to venusianerne, som Max ga meg, passet i hver detalj på utseendet på "Bill".

Noen dager senere møtte jeg Orfeo Angelucci og gjorde opp en plan for å nedskrive hans utrolige erfaringer med besøkende fra rummet. (Denne artikkelen ble publisert i Mystic Magasin, novembernr. 1953, under overskriften: "Jeg reiste i en flyvende tallerken.")

Jeg spurte ut både Orfeo og hans kone, Mabel Angelucci, om den mystiske fremmede "Bill", som hadde ordnet vårt møte. Mrs. Angelucci tok gjerne opp samtalen og sa: "Å, denne mannen gjorde et sånt inntrykk at det krøp gjennom marg og ben på meg. Han ringte på en dag, og presenterte seg med et navn som jeg ikke husker. Han syntes å kjenne til alle ting om oss. Det var noe så fremmed og avgjort fortryllende med ham."

Etter noen måneder har jeg møtt og talt med andre, som "Bill" ga meg navn og adresser til. Adskillige av disse hadde bare hastigt møtt ham. Andre viste ikke enda hvem han var, og ble overrasket over de data han hadde gitt meg om dem i forbindelse med flyvende tallerkener.

"Bill" holdt sitt løfte og besøkte meg etter at artikkelen om Angelucci ble publisert i Mystic Magasin. Besøket ble kort, men han snakket om at DE var riktig fornøyde med den almene reaksjonen den hadde skapt. Han sa også at altting utviklet seg som det var bestemt, men at det skulle kreve adskilligt med tid og anstrengelser, forståelse og erfaringer for mange personer, innen det ble mulig for jordmenneskene enn å oppnå en uklar forståelse av den virkelige naturen av det utenomjordiske om de flyvende tallerkener.

I tillegg til Angelucci, nevnte han særlig arbeider av Georg van Tassel, Meade Layene, Donald Keyhoe, William Pelly, Ray Palmer, E.L. Gardner (en teosofisk nærstående), Max Miller, Desmond Leslie og Criswell. Han påsto at noen få andre hadde kjørt iveri og med sin egen brennende entusiasme bygget berg av en liten kul. Allikevel, så har også deres arbeid, alment sett, vært til alminnelig nytte.

Før han gikk, ba han meg om å lese om igjen boken "A Dweller on Two Planets", av Phyllos. Jeg har den boken åpen fremfor meg nå, og dette profetiske stykket i boken faller nettopp under øynene mine: "Men så som Poseidons tidsalder ble rammet, må denne rammes av hva som nettopp har passert. Skal Amerika sammen med resten av hele verden møte liknende elendighet? Å, kanskje verre, ikke gjennom vann, men ved ild! Skal all tilværelse bli utstrøket og planeten forlatt i ruiner? Inntil man kommer i full harmoni og lydighet for den guddommelige lov, skal piskesnerten fortsette. Ord kan ikke portrettere scenene nå. Dette er budskapet ved slutten av denne tidsalder."

Med dette har jeg forsøkt å gi noen detaljer fra mine overjordiske erfaringer med et individ, som jeg har all anledning å tro, var fra en annen planet. Når jeg nå etterpå tenker over det hele, har jeg nå kommet til den sluttsatsen at han uten tvil, mer eller mindre, spilte en viss rolle her, likesom jeg også tror at de to venusianerne gjorde, som besøkte Los Angeles-avisens reporter.

Med andre ord, de presenterer seg utvilsomt for oss på en måte, som vi med en lavere mottaker-evne skulle kunne forstå og gjengi i den mon vår tre-dimensjonale standard tillater. Så vidt jeg vet er for tiden 24 venusmennsker i våre byer og blander seg med vårt folk, og praktisk talt er de i fleste fall ukjente og uoppdagede.

Uten tvil kommer med tiden vitnesbyrdene fra stadig flere personer, angående deres erfaring med utenomjordiske vesener, å gjøre det mulig for oss å få en klarere forståelse av disse meget høyere utviklede og intelligente vesener, SOM ER HER PÅ EN MISJON FOR VENNSKAP OG KJÆRLIGHET.

Oversettelse fra svensk til norsk: Odd Nilsen.

o o o o o O O O O O o o o o o

"Mot", sier du, "i vårt samfunn kreves det kun mot til å si sannheten; derfor lyves det også så meget."

DE NARKOTISKE OG PSYKEDELISKE STOFFERS INDRE VIRKNING

Disse linjer har ikke til formål, på noen måte å anfekte den frie vilje vi alle har fått til å gå den ene eller den annen vei - til å ta stoffer eller til å la være med å ta stoffer.

Når man sender en soldat i krig, er man dog så "human", at man lærer ham om, hvordan man behandler og avsikrer et gevær og en håndgranat; soldaten lærer at han skal springe i dekning, da han ellers blir drept.

I dag inntaes hemningsløst PSYKISK SPRENGSTOFF (Hash, LSD) - uten at noen gir opplysning om, hva som skjer.

Det er nødvendig her å gjøre seg klart, at likesom det finnes jordiske lover til å regulere samfunnet, således finnes det universelle lover, som leder og styrer alt - like fra den atomare oppbygning til kloder og solsystemer, som beveger seg i en for oss ufattelig presisjon. Disse lover leder og styrer alt liv på denne planet, og en av lovene som har særlig stor betydning for det enkelte menneske er reinkarnasjonsloven.

Vi har det lille kretsløp i dag og natt, hvor vi om dagen er bevisste i de fysiske anliggender. Således opplever vi "den lille død", når vi lukker våre øyne om kvelden, og vår bevissthet dras til de indre planer for atter å vende seg mot det fysiske om morgenen.

Det større kretsløp er en livssyklus, som er individuell (et kortere eller lengere liv), og når vi drar vårt siste åndedrag i denne inkarnasjon, gir vi redskapet - det fysiske legemet - tilbake til den jord, hvorfra vi har lånt det, og sjelen går til den verden, som kvaliteten av de tanker og følelser man har hatt gjennom livet har bestemt den til.

På dette plan, såvel som på det fysiske, virker karmaloven, loven om årsak og virkning. Denne lov er en fullstendig upersonlig naturlov. Karmaloven sier ikke: du må ikke dette eller hint, men derimot: "ta hva du vil, men betal hva det koster!"

Hvis du i ditt indre kan akseptere det logiske i reinkarnasjonsloven, loven om den kosmiske rettferdighet, må du også kunne dra den logiske slutning, at mennesket gjennom millioner av tidsaldrer har utviklet seg fra en livsgnist gjennom mineral-, plante- og dyreriket opp til det nivå, hvor det i øyeblikket befinner seg, stadig meget preget av dyreriket; men det kommende sanne menneskerike skimtes i det fjerne. Aspektene fra dyreriket har ved å bli kombinert med det menneskelige intellekt "forlenget dyrets klør" og utviklet atom-bomber, nervegass m.m. Hvor intellektet er anvendt positivt har menneskeheten fått utviklet en Einstein og en Martin Luther King, samt adskillige andre positive mennesker.

Bevissthetsmessig lever menneskeheten så å si i et lukket rum, hvor man leker "kjøpe-selge" hos hverandre. Vi selger vår arbeidskraft og mentale energi til den høystbydende, og vi pynter dette lukkede rum med underholdning, med TV, med reklamer, konkurranser, sex, sport, spill, o.s.v. Vi stiver oss opp ved hjelp av tobakk, spiritus, piller, psykedeliske stoffer for å kunne utholde denne gigantiske karuselltur - dette veldige spill. Men det er et spill, hvor en av de viktigste spilleregler lyder: "Vær aldri stille, være aldri i ro - du må ikke tenke dypere over tingene, lev dog livet mens du har det".

Når det især er de psykedeliske stoffer hash og LSD, som blir nevnt her, er grunnen den, at åndsvitenskapen kan opplyse oss om visse ting (angående disse stoffers innvirkninger på de høyere legemer), som i alminnelighet ikke er kjent blant folk. Den alminnelige legevitenskap og psykologene har ennå ikke erkjent, at mennesket

består av mere enn det fysiske legeme, forstått på den måte, at man ennå ikke har forsket i de høyere legemers oppbygning og de forbindelser mellom det fysiske legeme og de overfysiske legemer. Flere åndsvitenskapelige retninger har viten om disse realiteter.

En av de ting åndsvitenskapen kan opplyse oss om - og som har relasjon til stoffene, er tilstedeværelsen av 7 senter (chakram) langs ryggsøylen. Disse chakram er usynlige for det fysiske øye, men de er forbundet med de 7 endocrine (d.v.s. lukkede, med utførselkanal til vårt legemes indre) kjertler på følgende måte:

7. Isse- el. coronalchakram (Sahasrara chachram), pinealkjertelen.
6. Pannechakram (Ajnachakram) (det tredje øye), hypofysen.
5. Strupe- el. laryngeal chakram (Visuddhachakram) skjoldbruskkj.
4. Hjertesenteret el. hjertechakram (Anahatachakram), thymuskj.
3. Solar Plexus (Manipurachakram), bukspyttkjertelen.
2. Navle- el. miltchakram (Swadhistana chakram), milten.
1. Rodchakram (Muladhara chakram), seksualkjertlene.

Disse 7 senter eller chakram (Sanskrit: hjul) er organer i menneskets eteriske legeme. De er å ligne med transformatorer, som NEDTRANSFORMERER den kosmiske energi, også kalt prana eller livskraft, som deler seg ut gjennom disse 7 senter til det fysiske legeme som forskjellige former for krefter (energier): seksual-energi, følelses-energi, kjærlighets-energi, konstruktiv tanke-energi, evnen til abstrakt tenkning og andre former for energier eller krefter (Rod-chakram: seksualkraft, panne-chakram: tanke-kraft, o.s.v.) Uten denne prana (livskraft), som kommer fra vår fysiske sol, var det intet liv her på kloden, i hvert fall ikke den form for liv vi kjenner. Disse 7 organer eller senter danner i virkeligheten forbindelsesledd mellom eter- og astrallegemet, og omtales ofte som ASTRALE SENTER gjennom hvilke den vitaliserende kraft velter opp. De finnes på overflaten av det eteriske legeme og en hver især ved en stilk eller streng forbundet med ryggsøylen eller retttere sagt med den eteriske kanal, som innenfor yogalæren kjennes under navnet SUSHUMNAKANALEN.

Når et menneske tar et av de psykedeliske stoffer, frigjøres en kosmisk forbindelse kalt ETHYL (som er bundet i disse stoffer). Ethylen blir da med blodet ført til de endocrine kjertler, og den energi som finnes i disse kjertler blir i et nå oppløst, da ethylen virker som en kortslutter, fullstendig som hvis man kortslutter et batteri - og denne sammenlikning er helt korrekt, for de endocrine kjertler er det fysiske legemes akkumulatorer, de er brenselslager, som leverer elektrisk energi til hjerneaktivitet, til følelser (såvel positive som negative - kjærlighet, hat/vrede). De endocrine kjertler leverer hele energien til forplantningsevnen og til hele legemets automatfunksjon (vekst, fordøyelse, hjerteslag mm).

Det som skjer ved inntaelse av stoffet er derfor, at energien som skulle komme utenfra gjennom pranaen via de endocrine kjertler til det fysiske legeme, nå p.g.a. av ethylens frigjørelse kommer fra legemet; og det føles, som om det var en serie fyrverkeri, som ble fyrt av. Personen vil føle energien komme i bølger, som gikk ethylen fra senter til senter, utløsende energier gjennom de forskjellige chakrams, fra det fysiske ut i det overfysiske (astrale).

Når "strømmen gang på gang blir vendt", nebrytes etterhvert det isolasjonslag og de relæer, som har til oppgave å sørge for at strømmen kun går i en retning: utenfra og inn. Når denne nedbrytning begynner, endres det pågjeldende menneskes psyke etterhvert full-

stendig. Man kan egentlig si at det livsmønster, som er programmert for hvert enkelt menneske, i et sådant "narkotika-tilfelle" ikke får lov til å gå sin normale gang. Da isolasjonen er brent i stykker, løper programmet løpsk, og uvedkommende krefter kobles inn på programmet - det er ikke lenger ens eget program man lever. Etter hvert som disse uvedkommende krefter mere og mere får overtaket vil personens egen vilje bli svakere og svakere inntil han eller hun har nådd sprøyte-narkoman-stadiet. Sprøytenarkomanens hele livsinnhold er skåret ned til det ene: Å FÅ SYNTETISK ENERGI I FORM AV EN INNSPRØYTNING.

Den frihet mennesket så sterkt søker er blitt vendt til den uhyggeligste form for slaveri - et slaveri som innebærer at når et sådant menneske igjen skal i fysisk inkarnasjon, vil det bli i et legeme med ødelagte senter, ute av stand til å motta den kosmiske prana på normal vis, hvilket kan bety et mere eller mindre defekt sinn (Schizo-freni - gresk: schizein, spalte og phren, sinn/følelse og andre sinnslidelser).

Ennå er det man kunne kalle stoffenes MAGI slett ikke blitt berørt - de indre opplevelser, som drar så mange - den utvidelse av bevisstheten, som på et øyeblikk kan finne sted. Kunne den vekke mennesket til erkjennelse av alle de slumrende muligheter ethvert menneske har skjult i seg - ikke blott søke den blindgate, som opplevelse for opplevelsens skyld vil føre til, da kunne vi oppleve et vendepunkt langt ut over vår fatteevne.

Alle søker vi lykken, og alle søker vi en mening med tilværelsen. Det er ikke livets endelige formål å gå på arbeid, å se på TV, å vente på folketrygden, o.s.v. Nei, det sanne liv venter på deg, den sanne virkelighet kan DU nå - men det er en forutsetning, at du går den vei, som fører til målet. DET GIES INGEN GJENVEI, ei heller gjennom stoffer. Det er de negative krefters illusjon, alt for mange faller for.

Er du en søkende sjel - gi da deg selv en sjanse til å finne svaret på dine spørsmål. De gamle ord "Søk, og du skal finne, bank på, og det skal bli lukket opp" gjelder også deg. Svaret finner du ved å søke mot stillheten i deg selv - gjennom meditasjon, selverkjennelsens gamle, prøvede vei, en vei som er betrådt og gått av alle fortidens store vismenn og åndelige ledere. I meditasjonen fant de etterhvert svaret - men det krever stor tålmodighet og utholdenhet, også av DEG.

Kontakt en venn, som kjenner til meditasjon, eller en av de mange grupper, som arbeider med disse ting.

HUSK, DET GJELDER DET EVIGE I DEG, og alle som har betrådt veien, er rede til å hjelpe deg, men du må selv ta det første skritt.

DU HAR VALGET, OG KUN DU.

Denne artikkel er utsendt av TAU-Logen, Teosofisk Samfunn. Vil du vite mere, er du velkommen til å kontakte oss.

TEOSOFISK SAMFUNN. Samfunnets 3 formål er:

1. Å danne en kjerne av menneskehetens universelle brøderskap, uten hensyn til rase, tro, kjønn, samfunnsstilling eller hudfarve.
2. Å oppmuntre studiet av sammenliknende religion, filosofi og vitenskap.
3. Å undersøke uforklarte naturlover og slumrende krefter i mennesket.

Samfunnets offisielle motto er:

DET ER INGEN RELIGION HØYERE ENN SANNHETEN.

NATIONEN, fredag 11. juni 1971:

VIL DET LYKKES Å FOTOGRAFERE MENNESKESJELEN??

--I 1949 døde en gammel amerikansk gruveeier og tidligere gullgraver
--som mest av alt her i livet var interessert i å føre vitenskapelig
--bevis for menneskesjelens eksistens. James Kidd etter seg en anse-
--lig formue, i dag verd to millioner kroner, som han ville skjenke
--til den som klarte å føre slikt bevis. I en årrekke har en lang
--rekke interesserte personer og institusjoner nå kjempet om pengene.
--Los Angeles-legen Josept Still mener han er den som har best
--sjanser, og viser til sine teorier, som i hvert fall "redegjør for
--sjelens betingelser", sier han,

Los Angeles. (NPS-UPI) Folk flest lo av James Kidd og hans påstand om at det en vakker dag ville lykkes vitenskapen å fotografere menneskesjelen. Blant de få som ikke lo, var dr. Joseph N. Still.

Denne Los Angeles-legen sier at han håper ettertiden vil se med respekt og ikke bare et overbærende smil på den gamle eventyreren Kidd, som etterlot seg en formue i dag verd omkring to millioner kroner, som han ville skulle brukes til den nærmere utforskning av menneskesjelen.

"VITENSKAPELIG BEVIS FOR SJELENS EKSISTENS": I sitt håndskrevne testamente av 2. januar 1946, skjenket Kidd alle sine eiendeler, inkludert aksjer som allerede da var verd omkring 700 000 kroner, til forskningen som skulle bruke dem til "å finne vitenskapelig bevis for sjelens eksistens, helst i det øyeblikk en menneskesjel forlater et dødt legeme",....

"Jeg er overbevist om at man før eller senere vil klare å fotografere sjelen i et slikt øyeblikk",... skrev Kidd blant annet.

Den da 70 år gamle gullgraver og gruveeier døde i 1949, men man fant ikke hans testamente før i 1964, og over 130 interesser meldte sine krav i boet - alle mente de å ha muligheter til å kunne oppfylle Kidds vilje. En dommer i Phoenix i Arizona lyttet nøye til alle sjeleforskerne, og besluttet til sist å overlate Kidds formue til Barrow nevrologiske institutt i Phoenix.

STORT OPPSTYR: Beslutningen vakte et svare oppstyr, og saken gikk videre til Arizonas høyesterett, som kom til andre resultater. Man fant her at det var fire instutisjoner eller personer som syntes å ha jevnbyrdige sjanser til å bevise sjelens eksistens, nemlig: The American i New York, The Psychical Research Foundation i North Carolina, pastor Russel Dilts i Indiana samt dr. Still i Los Angeles. Det endelige utfall er ennå ikke avgjort.

Dr. Still deler ikke Kidds overbevisning om at det skal lykkes å fotografere en sjel i det den forsvinner fra menneskelegemet, men han har framsatt en del vitenskapelige teorier om sjelens natur.

Den amerikanske legen er spesialist i preventiv medisin, har forelest i fysiologi og har ledet forskningsarbeid ved George Washington-universitetet, skrevet flere bøker og en mengde artikler om medisinske problemer, og fungert som helsedirektør i flere amerikanske byer.

Det er under sine studier av alderdom og død at dr. Still har fått materiale til sine teorier om sjelens eksistens.

FEM LIVSSTADIER: Hans grunnteori går ut på at det fins fem livsstadier. Det cellulære, organiske, organismiske, psykiske og det vegetative - og disse livsstadier, sier han, behøver ikke nødvendig å oppstå eller gå til grunne samtidig hos et menneske. Han hevder at det derfor fins fem forskjellige slags "død" hos et menneske, svarende til de fem livsstadier eller livsformer.

De fem slags død kan inntreffe nesten samtidig, men det kan også gå minutter, uker eller til og med måneder fra den ene livsforms død til den sistes. Han viser her til eksempler på at en pasients

hjerne kan ha fortsatt å slå i lang tid etter at all målbar hjerneaktivitet har opphørt,

Dr. Still mener at menneskesjelen bare har tilknytning til en av hans fem livsformer, nemlig den psykiske. Derfor har ikke mennesket noen sjel før det har fått en hjerne - det vil si omkring den 43. dag i fosterstadiet, og på samme vis har ikke et legeme lenger noen sjel etter at hjernen har sluttet å fungere. Dr. Still peker på at denne teorien har stor betydning i tilfeller som abort eller barmhjertighetsdrap, og også i forbindelse med transplantasjoner av menneskelige organer.

Disse teoriene har dr. Still offentliggjort i minst åtte større medisinske tidsskrift, og han hadde utviklet sin teori allerede før han hørte om James Kidds testamente. Han besluttet å gjøre krav på arven, til tross for at det kostet ham anseelige summer å fremme sin sak, fordi han "var interessert i å spre opplysning" om sine teorier så vidt som mulig, sier han.

OPPNÅR IALLFALL NOE: Sammen med en av sine kolleger har han gått til opprettelse av en stiftelse. The James Kidd Foundation, for å overbevise domstolene om at han ikke er interessert i pengene for egen vinningsskyld. Dersom dr. Still vinner saken vil pengene tilfalle stiftelsen og ikke ham selv. Dr. Still er overbevist om at han vil vinne saken, fordi han "er den eneste som har lagt fram nakne, ugjendrivelige vitenskapelige kjensgjerninger", hevder han.

Om en viser til at dr. Still ikke fører noe bevis for sjelens eksistens, så svarer han at dette ikke er det viktigste - "jeg oppnår i hvert fall å si noe sikkert om sjelen, å redegjøre for dens betingelser", svarer han. Dr. Still beklager at Kidd-saken alltid er blitt framstilt som om Kidd selv var en forstyrrer tulling.

"TAR AV MEG HATTEN": - Som alle vet, er det mest fruktbare en forsker kan gjøre, å stille et godt spørsmål. Kidd var den første som stilte dette spørsmålet om sjelen - på vitenskapelig grunnlag, og det allerede i 1946, før man i USA var begynt å tenke vitenskapelig på slike spørsmål i det hele tatt.

- Jeg kan se for meg den gamle gruveeieren som satt og grunnet på dype spørsmål mens han så ut i stjernenenatten. Jeg tar av meg hatten for James Kidd, og vil mer enn gjerne få i gang denne stiftelsen som kunne bevare hans navn for ettertiden, sier Los Angeles-legen.

-----OOOOO-----

NATIONENS KRONIKK, onsdag 9. juni 1971:

REINKARNASJONEN - EN REALITET ?

av Kr. Løken

Jan Stevenson: "Tyve tilfeller som tyder på reinkarnasjon". Forlaget Logos, København 1970.

Dr. Karl E. Müller: "Reincarnation - based on facts". Psychic Press Ltd. London 1970.

Reinkarnasjonslæren bygger på den forutsetning at det menneskelige jeg er udødelig og at det kan utvikles i fysiske legemer gjennom gjentatte jordeliv. Læren er grunnleggende for livsanskuelse og religiøs tro blant så godt som alle Østens folk.

I den kristne religion har derimot reinkarnasjonstanken liten eller ingen tilslutning. Fra oldkirkens tid foreligger det riktignok beretninger om atskillige kirkesamfunn og sekter som var tilhengere av reinkarnasjonslæren (bl.a. kirkefaderen Origenes og makabæerne m. fl.), men disse samfunn som gjerne gikk under fellesbetegnelsen "gnostikere" ble ved kirkemøtet i Konstantinopel år 553 dømt som

"kjettere" og deres lære fjernet fra den kristne bekjennelse. Og denne beslutning anses fremdeles å være gjeldende for de kristne kirkesamfunn.

Det er imidlertid ikke til å unngå at tanken om flere gjentatte jordeliv etter hvert brer seg til Vestens folk. Den omfattes nå med stigende interesse både av vitenskapelige forskere og av alminnelige tenkende mennesker. - Hos oss har vel teosofiens og antroposofiens tilhengere til en viss grad vært banebrytende. Dessuten kan nevnes at saken for noen år siden var gjenstand for inngående behandling ved en rundebordskonferanse i Norsk parapsykologisk selskap (se Nationen for 4. jan. 1963). - I Sverige fikk man nylig et fyldig TV-program om saken som så vidt vites vakte betydelig interesse.

I det hele tatt er det tegn som tyder på at reinkarnasjonslæren nå vil bli gjenstand for grundig og alvorlig diskusjon. Vi kommer til å spørre hverandre: Er dette sannheten? Er det realiteter det dreier seg om?

Det er nylig utkommet to verdifulle bøker som sikkert vil bidra til å avklare problemene for oss, nemlig professor dr. Jan Stevenson: "Tyve tilfeller som tyder på reinkarnasjon" og dr. Karl E. Müller: "Reincarnation - based on facts".

Dr. Jan Stevenson, professor i psykologi ved Universitetet i Virginia, kan vel betegnes som den fremste leder av Vestens vitenskapelige forskning på dette området. Han har et stort materiale å arbeide med og skal ha registrert henved tusen tilfelle som på en eller annen måte kan ha forbindelse med reinkarnasjon. Blant disse har han foreløpig plukket ut tyve tilfelle som er gjort til gjenstand for grundig vitenskapelig prøving. Ved omfattende reiser til bl.a. India og Ceylon, Libanon, Brasil og til tlingit-indianerne i Alaska har han personlig undersøkt og funnet bekreftelse på en rekke oppsiktsvekkende meddelser særlig om barns erindringer fra en tidligere tilværelse. Om dette utga han for noen år siden en bok som "Twenty Cases suggestive of Reincarnation". Den vakte betydelig oppmerksomhet verden over og det er denne boka som nå foreligger i danske oversettelse. Hvert enkelt tilfelle er behandlet med utpreget vitenskapelig grundighet og framstillingen kan derfor virke litt langtrukket for den alminnelige menige leser. Til gjengjeld er det nettopp grundighet som virker så overbevisende og vi kan vel regne med at boka vil få en stor leserkrets av interesserte sannhetssøkere.

Dr. Karl E. Müller, en kjent åndsforsker fra Zürich, har i sin ovennevnte bok levert et meget verdifullt samleverk som gir et bilde av reinkarnasjonssakens store omfang verden over. Ved forfatterens død i 1968 var boka ikke helt ferdig, men den er nå fullført og utgitt av hans pårørende. Også denne bok kan sikkert gjøre regning med en stor leserkrets av interesserte sannhetssøkere. Det er tydelig at det er realiteter det dreier seg om. Vi skal ikke her gjøre noe forsøk på å gi et fyldestgjørende referat av de to bøkens innhold, men innskrenke oss til noen alminnelige bemerkninger: Mon ikke reinkarnasjonslæren ville gi oss mennesker et trøstefullt og logisk sammenhengende bilde av den evige tilværelse og en forvissning om at det er en mening med det hele - også med livets og dødens mysterier? Mange vismenn og forskere fra oldtiden frem til i dag, fra Platon til Aristoteles til Kant, Shakespeare, Goethe, Oliver Lodge, Gandhi m.fl. har gitt uttrykk for en full forvissning om lærens realitet - at den ikke bare er en skjønn ønskedrøm. Maurice Maeterlinck sier: "La oss vende tilbake til reinkarnasjonen, det har ikke vært noe vakrere, rettferdigere, renere, mer moralsk og trøstefullt - eller en mer sannsynlig trosbekjennelse". Thomas Carlyle sier: "Menneskelivet er et glimt av tid mellom to evigheter". Han regner da med at vi har levd tidligere og skal leve videre. I det "glimt" som er oss tildelt, blir vi da stilt ovenfor oppgaver, hvis løsning får betydning for vår videre utvikling. Er det ikke en vakker og tiltalende tanke? Og mon det ikke er rett som Shaw Desmond uttrykker det, at reinkarnasjonslæren kan gjøre livet til "et strålende eventyr?"

FLYVENDE TALLERKENER OVERVÅKER SVERIGE!

av Bo A. Ahlqvist.

FIB-aktuellt, 32/70.
Pressklipp, nr. 3/70,
Solna Astronomiska
Förening.

Gotland, Skåne, Småland og Norrland har hatt besøk av ikkejordiske fartøyer med piloter, hevder rumeksperten Gösta Rehn, men myndighetene tier - rapportene om de lynhurtige, lydløse fartøyer hemmeligstemples eller forsvinner.

Et øyenvitne, en politibetjent, beretter: Jeg har trodd at de flyvende tallerkener var de rene fantasifostre. Nå har jeg sett dem - de var virkelige, faste, intelligent kontrollerte!

REISER PÅ 200 ÅR ER MULIGE FOR TALLERKENVESENERNE SOM SANNSYNLIGVIS HAR LØST ALDERENS GÅTE OG KAN BLI TUSENVIS AV ÅR, SIER GÖSTA REHN. DEN STØRSTE TALLERKEN SOM HITTIL ER BLITT FOTOGRAFERT HAR EN DIAMETER BEREGNET TIL 200 METER. STED: DET METEOROLOGISKE LABORATORIUM PÅ CHALK MOUNTAIN I COLORADO, USA.

- Gud! Se utover sjøen, Ernst! Hva er det som kommer der?

Kriminalbetjent Ernst Åkerberg vendte seg lynhurtigt om da han hørte sin hustrus forskrekkede stemme. Han stirret ut over havet og kunne ikke tilbakeholde en kuldegysning. En kjempestor, diskosliknende gjenstand kom hurtigt og lydløst svevende inn mot stranden. Den hadde kurs like mot dem.....

Det var den femte august 1957 på Gotland, nærmere bestemt ved Lergravsviken på øyens nordøstre side, omtrent 50 km fra Visby. Været var deilig. En stor fullmåne, stjerneklart, ingen skyer og vindstille.

Åkerberg og hans hustru hadde om kvelden brakt en bekjent ut til en fiskerhytte ved Lergravsviken. Det var da de skulle sette seg inn i bilen for å kjøre tilbake, da det utrolige hendte.

Ernst Åkerberg beretter: - Først følte jeg meg dårligt tilpass, men så tok nysgjerrigheten overhånd. Jeg betraktet den store svevende gjenstand og forsøkte å innprente meg enhver detalje i hukommelsen. Da fartøyet kom inn over land og var mindre enn to hundre meter fra oss styrte det like inn imot det høye utsiktsfjell. Et sammenstøt syntes uunngåelig og jeg ventet en forferdelig eksplosjon, da gjenstanden plutselig foretok en utrolig manøvre. En knivskarp dreining på mindre enn en 90 graders vinkel.

Da fartøyet passerte over oss følte vi et meget sterkt luftstøt. Vannoverflaten ble sterkt kruset og treerne bøyde seg. Ved den hurtige kursendring reiste kjempeskiven seg på høykant og svaiet frem og tilbake et par ganger innen det la seg ned igjen og fortsatte utover havet i sydøstlig retning. Fartøyet holdt en jevn fart og da det var nådd omtrent en kilometer bort dreiet det og forsvant.

Min hustru og jeg sto som fastnaglet og jeg skulle like til å si noe, da et nytt liknende fartøy kom tilsyne ute fra havet med nøyaktig samme kurs. Den foretok en mere skrå dreining inne over land og det var ledsaget av samme kraftige luftstøt baketter seg.

Jeg bedømte fartøyenes størrelse til omtrent femogtyve meter i diameter. De var strømlinjeformede og hadde ingen utstående deler, vinger eller antenner. Overdelen liknet en sykkelringeklokke. Den øverste skålen var blank som rustfritt stål og roterte langsomt omkring den halve underste del. Fartøyet hadde ingen kjennetegn, vinduer eller vinduer, men jeg så tydelige konturer av sorte streker på langs. På underdelen fantes noe som liknet en brev røråpning med konstant rødt lys, ingen forbrenningsflammer som fra alminnelige motorer. Ved kursendringen så jeg tydeligt platesamlinger og nitninger i bunnplatene. De veldige skiver beveget seg nesten lydløst. Ingen spesiell lukt føltes og vi så heller ingen forbrenningsrøk.

Neste dag foretok jeg forespørsler hos militærmyndighetene. Hadde flyvåpenet eller flåten hatt noen fly eller helikopter over den nordlige del av Gotland den kvelden? Absolutt ikke, var svaret.

Denne hendelsen på Gotland for tretten år siden er selv idag det merkeligste vitnesbyrd om flyvende tallerkener i Sverige. Det mener i hvert fall vår største ekspert på området, den internasjonale kjente forfatter og forsker Gösta Rehn, Stockholm. I Rehns bolig ved Ulvsundavägen går bokhyllene fra gulv til tak. Tittlene røper hans interesse for fysikk, kjemi, psykologi og astronomi. Og naturligvis finnes det alt hva som er skrevet om flyvende tall..

Gösta Rehn, fil. og jur. kand. og forhenværende amanuensis ved vannfallsledelsen har igjennom mange år helliget seg det såkalte UFO-problemet med vitenskapelig interesse, og hele tiden fulgt de utenlandske forskninger. Hans to bøker om fl. tall. ("De flygande tefaten - dokument och teori"; "UFO - nya fakta om de flygande tefaten") ble bestsellers og han arbeider nettopp nå på en tredje.

UFO er den amerikanske forkortelse for "Unidentified Flying Objects" - "Uidentifiserte Flyvende Objekter".

- Gösta Rehn, hvorfor finner de tilfeller på Gotland så spesielt interessant?

- Først og fremst så Åkerbergs tallerkenene på usedvanlig nær hold og deres synsinntrykk ble ytterligere skjerpet da tallerken nr. 2 kom forbi. Jeg har flere ganger truffet Ernst Åkerberg og hans hustru, begge virker å være rolige og fornuftige mennesker. Dessuten er Åkerberg som kriminalmann en kompetent observatør. Jeg har fulgt ham til observasjonsplassen og han har forklart alle detaljer. Ekteparet Åkerberg vitnesbyrd stemmer usedvanlig godt med andre rapporter om fl. tall., som er blitt gjort rundt om i verden. Den svaiende bevegelsen på høykant, dreiningen på tvers, rotasjonen, lydløsheten og det voldsomme luftstøt, alt finnes med.

Min første kontakt med Åkerberg fikk jeg gjennom brevveksling. Bl.a. spurte jeg ham om mulig påvirkning utenfra. I sitt svar skrev han:

"Jeg har ikke lest noen bok om fl. tall., blott noen notiser i dagspressen og da oftest kun overskriftene. Jeg har tidligere ment at de flyvende tallerkener var de rene fantasifostre. At fartøyene jeg så var virkelige, faste, intelligent kontrollerte rumfartøyer, råder det fra min side ikke den minste tvil om".

- Gösta Rehn, du mener altså at vår planet blir besøkt av ikke-jordiske vesener i teknisk fullendte fartøyer, såkalte fl. tall.?

- Ja. Problemet er etter min mening ikke tallerkenenes eksistens, det er helt klart. Hovedproblemet er de sterke krefter som tilbakeholder opplysningene om UFO-ene.

- Hvilke krefter?

- I Amerika først og fremst Pentagon og US Air Force og i det seneste rumfartsledelsen, NASA. Og naturligvis CIA, overspionorganisasjonen som har forgreninger over hele verden. I Sverige kan nevnes Forsvarsstaben, Forsvarets Forskningsanstalt (FOA) og nyhetsbyrået TT. Hvorfor viderebefordre TT ikke UPI-meddelelser om flyvende tallerkener. UPI (verdens største nyhetsbyrå) utsender rett ofte slike rapporter over teleprinterne, men TT tier stille. Således var det f.eks. for et par måneder siden, da Thor Heyerdahl nærmet seg Barbados med sin flåte RA II. Det ble da meddelt fra Heyerdahl at man fra papyrusflåten hadde sett og fotografert tallerkener. UPI sendte et telegram om saken, som også ble opptatt i mange store europeiske aviser. TT og svensk dagspresse var tause.

- Hvorfor skulle visse instanser benekte tallerkenene?

- Jeg mener at det først og fremst er militæret som har bremset.

Militære institusjoner har sine egne psykologiske oppfatninger og man er tydeligvis bl.a. ikke interessert i våpenteknikk.

- Mener du at man med vilje tilbakeholder beviser for de flyvende tallerkeners eksistens?
- For noen år siden var jeg oppe på FOA for å skaffe materiale om de såkalte spøkelsesflyene, som kom til syne over Sverige i 1945-46. Det finnes intet så dramatisk i den svenske UFO-historie som denne invasjon av fremmede flyvende fartøyer i årene like etter den annen verdenskrig. Med korte mellomrum (i sommeren 1946 nesten hver eneste dag) ble det observert mystiske flyvende ting over Sverige. I avisene ble de skiftesvis kalt spøkelsesbomber, spøkelsesfly, projektiler, torpedoer, sigarliknede vidundere. I fire dager i juli 1946 ble det avlevert 302 forskjellige rapporter om slike flyvende ting til Forsvarsstaben. I året 1966 overtok FOA behandlingen av UFO-saken. Alle rapporter om spøkelsesflyene 1945-46 fantes i ett bind, men ved mitt besøk på Forskningsanstalten var dette bind sporløst forsvunnet.
- De flyvende tallerkener begynte å vise seg rundt omkring i verden etter den annen verdenskrig sluttning i 1945. Har dette noen særlig betydning?
- I sommeren 1945 eksploderte den første atombombe over Hiroshima i Japan. Mennesket hadde oppfunnet et nytt våpen, millioner ganger farligere enn noen tidligere. Samtidig med de første prøvespregninger av atombomber og Hiroshimakatastrofen begynte de første rapporter om UFO-er å strømme inn. Jeg tror ikke at dette sammentreff er en tilfeldighet.
- Hvordan skal det forstås?
- Også bortsett fra UFO-problemet mener de fleste vitenskapsmenn nå at det må finnes liv på mange planeter i vår galakse. Hvis det lykkes oss å komme i kontakt med en sivilisasjon utenfor vårt eget solsystem, så er denne langt foran oss i teknikk og vitenskap. Den må være det for å ha kunnet konstruert instrumenter som kunne spore dette uendeligt lille stoffkorn i rummet, som kalles Jorden. Skulle ikke slike intelligent-tenkende vesener føle seg urolige over et våpen som atombomben?
- Hvorfor griper de i så fall ikke inn?
- Astronomen S. von Hoerner mener at alle sivilisasjoner har en viss begrenset levetid. Vår vitenskap og teknikk er bare et ledd i en meget lang utviklingskjede, sier von Hoerner. Dette ledd har en bestemt, kanskje forholdsvis kort levetid. Det tok fire milliarder år å utvikle høyere livsformer på jorden. Ingen vet hvor lang levetid vår planet har tilbake. Tallerkenvesenene kan være restene av en fremmed sivilisasjon, som allerede har sprengt seg selv i stykker. Jeg tror at tallerkenfamilien føler seg truet av våre atombomber og rumeksperimenter. De holder utkikk og rekognoserer som en slags beredskap.
- Avstandene i universet er nærmest ufattelige. Tror de virkeligt at vesener fra andre solsystemer kan nå her til Jorden?
- Muligheten finnes absolutt. Den nærmeste stjerne, som man mener har et planetsystem lik vårt eget, er Alfa Centaura og den befinner seg i en avstand av fire lysår fra Jorden. Det betyr at det ville ta fire år å komme dit hvis man reiste med en hastighet av ca. 300 000 kilometer i sekundet.
- Tror du at man kan oppnå ennå høyere hastighet enn lysets?
- Lyshastigheten er den høyst tenkelige, men tallerkenfamilien kan ha nådd en teknikk som gir mulighet for en hastighet som er en 50-del av lysets. Det ville bety at de kan foreta reisen mellom Alfa Centaura og Jorden på omtrent 200 år. Det sannsynligste er da at tallerkenvesenerne anvender en planet innenfor vårt eget solsystem

som base for deres rekognoseringsfartøy. Det er også muligheter for at de holder til på asteroider eller i store satelliter, såkalte moderskip.

- 200 år er et langt tidsrum!

- For oss her på Jorden, ja. Men anta at tallerkenslekten for lenge siden har løst alderens problem, som vi først helt fornylig har begynt å utforske. Vi er nylig kommet i gang med transplanta-sjoner av hjerner og nyrer. Sannsynligvis behersker disse fremmede vesener en uerhørt langt fremskreden biologisk teknikk. I 1966 forklarte den verdensberømte astrofysiker Allen J. Hynek:

"For vesener med en levetid på 10 000 år ville en rumreise på noen hundre år virke forholdsvis kort. Innenfor et slikt tidsrum skulle det være mulig å reise fra et fjernt planetsystem til vår Jord. Således har høytstående vesener helt logisk en drift, et trengende behov for å opprettholde seg selv i tiden og å nå ut over sine egne grenser i sin viten."

- Virker dette ikke litt som science fiction?

- Realistisk science fiction er ikke tegn på underlegen logisk tenkning. Oppfinnelser som vi kaller utopisk kan være blitt virkeliggjort av andre sivilisasjoner. Nøyaktig som mange av Jules Vernes 1800-talls-utopier nå hører med til hverdagsforeteelsene.

- Du talte om Gotlandstilfellet som det merkeligste i Sverige. Finnes det rapporter om flere slike usedvanlige UFO-hendelser her i landet?

- Det finnes mange. Et av de mest interessante syntes jeg er det såkalte Mariannelundstilfellet fra 1960, som jeg selv har utredet. Den 29. oktober 1960 inntraff en meget merkelig el.kraftavbrytelse i Mariannelunds landsby i Småland. Elektriker Gideon Johansson, dengang 67 år, tok seg av kontrollapparatet i den virksomhet hvor han var ansatt. Alt ble mørklagt. Gideon J. og hans sønn så et lys på himmelen, som de trodde var et fly med motorstopp. De så hvordan lyset styrtet nedad og var redde for at det skulle styrte ned midt i landsbyen. Men gjenstanden bremsset i siste øyeblikk, skar toppen av et løvtre og svedde i cirka to minutter omtrent to meter over gaten, hvor Johansson bodde.

Gideon Johansson skyndte seg bortover inntil han var ca. fem meter fra fartøyet. Den hadde en kabine ovenpå og ut fra denne strålte et sterkt lys. Inne i kabinen så J. to vesener. Han beskrev dem på denne måte:

Kritthvite ansikter, lange skallete hoder, meget høy panne, store mørke øyne, lange smale neser, meget liten munn og spiss hake. De var små som 12-års mennesker og hadde hvitt tøy på med korslagde sorte belter. Noe som virket som hørerør satt ved ørene. Vesenene satt bakved et gjennomsiktig vindu, som var bøyet i strømlinjeform. Den ene av dem så ut til å være meget opptatt av noe. Den andre så skiftevis på Johansson og på det som det andre vesen var i ferd med. Plutselig ble det sterke lys slukket og tallerkenen løftet seg med et kraftig luftstøt.

Ingen feil ble funnet i virksomhetens kontrollapparat og kort etter kom lyset igjen. Gideon Johansson gjorde et meget troverdig inntrykk ved mitt besøk hos ham. Han hadde også andre vitner. Jeg opptok kontakt med hans sønn i Stockholm, og han bekreftet at han hadde sett tallerkenen senke seg ned over gaten, men at han ikke torde nærme seg så meget at han kunne se de to vesener.

(Fortsettelse i nr. 6-1971....)